

ת"פ 22169/06/14 - מדינת ישראל נגד מונטסא אבו חסין הנאשם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 22169-06-14 מדינת ישראל נ' אבו חסין (אחר/נוסף)

בפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל

באמצעות ב"כ עו"ד רועי קרדי

המאשימה

נגד

מונטסא אבו חסין הנאשם

באמצעות ב"כ עו"ד שלמה בן גיגי

הכרעת דין

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום האוחז שני אישומים, ומייחס לו עבירות כדלקמן:
 - התפרצות למקום מגורים - לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
 - נסיון התפרצות למקום מגורים - לפי סעיף 406(ב) בצרף סעיף 25 לחוק העונשין.
 - החזקת כלי פריצה - לפי סעיף 409 לחוק העונשין (שתי עבירות).
 - היזק במזיד - לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

בהתאם לאמור בעובדות האישום הראשון, ביום 19.05.14, בשעה 09:30 או בסמוך לכך, ניסה הנאשם להתפרץ בצוואתא חדא עם שני אחרים, לביתה של ידידה כ"ץ (להלן: "המתלוננת"), ברחוב המכבים 57 גבעת זאב (להלן: "הדירה 1"). הנאשם והאחרים הגיעו למקום באמצעות רכבו של הנאשם, בו הוא נהג, מצוידים בתיק ובו כלי פריצה. האחרים ירדו מהרכב בסמוך לדירה 1, בזמן שהנאשם המתין להם ברכב במקום, וניסו לשבור את אחד מסורי הבית באמצעות מגזרי ברזל. לאחר שהבחינו במתלוננת ובחברותיה בתוך הבית, עזבו את המקום ושבו אל הרכב. בהמשך, נתפס הנאשם נוהג ברכב, ובו כלי הפריצה. האחרים הצליחו להימלט מהרכב ומהמקום.

בהתאם לאמור בעובדות האישום השני, ביום 18.4.14, התפרץ הנאשם בצוואתא חדא עם שני אחרים לביתו של ישעיהו דויטש (להלן: "המתלונן") ברחוב נחמיה 4 ירושלים (להלן: "הדירה 2"). הנאשם והאחרים הגיעו למקום ברכב בו נהג הנאשם, מצוידים בכלי פריצה. האחרים

ירדו מהרכב עם כלי הפריצה, בזמן שהנאשם המתין להם במקום, עלו למרפסת הדירה, פתחו את סורג דלת המרפסת, שברו את תריס הדלת, פתחו את הדלת באמצעות כלי חד ונכנסו פנימה. בהמשך, ניסו לפתוח כספת בדירה, אך ללא הצלחה.

המאשימה ביקשה בסיכומיה לתקן את סוג הרכב בו נהג הנאשם, על אף התנגדות ב"כ הנאשם, בקשה אשר תידון בהמשך.

2. ב"כ הנאשם טען שעיקר המחלוקת הינה משפטית. לפיכך, הוגשו הראיות בהסכמה, והצדדים הגישו את טיעוניהם בכתב.

עיקר טיעוני ב"כ הנאשם התייחסו למידת מעורבות הנאשם במיוחס לו, כאשר לא יזם דבר, לא הכיר את האחרים, לא ירד מהרכב, לא עודכן בדבר מטרת ההסעה ואף "לא יכול היה לצפות את מעשי האחרים". לפיכך, טען כי לא ניתן לקבוע שהנאשם ביצע את המעשים בצוותא עם האחרים. בנוסף, טען כי הנאשם לא היה מודע לכלי הפריצה שהיו ברכבו.

המאשימה טענה, בתמצית, כי הנאשם היווה חלק בלתי נפרד ממבצעי העבירות, ולפיכך יש להרשיעו במיוחס לו.

דין והכרעה

הפן העובדתי

3. הנאשם נעצר, בנסיבות האישום הראשון, כשהוא נוהג ברכבו ובו שני אחרים, בסמוך לדירה 1, ובסמוך לאחר נסיון ההתפרצות. בשלב זה, הצליחו האחרים להימלט מהרכב, ואילו הנאשם נעצר, כשברכב נמצא תיק כחול ובו כלי פריצה (מגזריים גדולים, לום ושני מברגים). הנאשם הודה בהודעתו מיום 19.5.14 (להלן: "ההודעה"), במעורבותו בשני המקרים ואף במקרים נוספים. מדובר בהודאה בה ניכרים סימני אמת רבים, וכן קיימים לה חיזוקים רבים בחומר הראיות, בעוצמה המהווה דבר מה ואף למעלה מכך, כפי שיפורט בהמשך.

4. ניתן להתרשם מאופי הודעת הנאשם, המגלה אותות אמת. הודעה זו מפורטת ביותר: תחילה, כתב הנאשם בכתב ידו את מיקום הדירות לגביהן השתתף בהתפרצות וכן את המועדים (דף אשר צורף להודעה, 1/ת). יודגש, כי בשלב זה של החקירה, לא הוצגו בפני הנאשם כל פרטים של ביצוע עבירות, למעט חשד כללי לביצוע עבירות התפרצות בצוותא עם אחרים "באזור ירושלים". לאחר פרוט המקרים בכתב ידו, הנאשם מסר הודעה מפורטת ביותר. כל אירוע פורט על ידי הנאשם, ברמת דיוק גבוהה ביותר: תוכן השיחות המקדימות (1/ת ש- 20-23, ש- 39-40, ש- 116-120, ש- 186-188); תיאור מעשיו של הנאשם בעצמו, בכל שלב ושלב, לרבות היכן היה לפני המפגש, מה אכל, מקום המפגש המדויק עם האחרים ועוד (1/ת ש- 21-22, ש- 24, ש- 119-121); תיאור מפורט ביותר של מסלול הנסיעה לפני, במהלך ולאחר העבירות, ברמת דיוק של רמזור, כיכר, פניית פרסה ועוד (1/ת ש- 26-33, ש- 41-49, ש- 121-128, ש- 188-190, ש- 219-223, ש- 241-244, ש- 267-272); תיאור מפורט

ביותר של שותפיו לעבירות, שם, גיל משוער, גובה, תווי פנים, זיפים, מבנה גוף, תכשיטים ועוד (ת/1, ש-169-171, ש-229-230, ש-287-289). בנוסף, מסר הנאשם מספרי טלפון סלולאריים של האחרים.

הנאשם שב על כך שתוכן הודעה זו אמת, בשלוש הודעות נוספות אותן מסר במועדים שונים, לאחר ששחרר בתנאים מגבילים (ת/2-4), תוך פירוט חוזר ומלא באחת מהן (ת/2).

בנוסף לאמור לעיל, ממנו ניתן ללמוד על אמיתות תוכן ההודעות, מדובר בהודעות אשר הוגשו בהסכמת הצדדים, ללא עדות הנאשם, וללא כל סייג מצד ההגנה לענין אמיתות תוכן או לגבי אמצעים פסולים שהביאו את הנאשם למסור את האמור בהן. זאת ועוד: ב"כ הנאשם טען בבית המשפט שעיקר המחלוקת היא משפטית ולא עובדתית, ולפיכך הסכים להגשת כל חומר הראיות (עמ' 12 ו-14 לפרוט'. ראו לענין זה את הוראת סעיף 10ב' לפקודת הראיות).

כאמור לעיל, אין מדובר במקרה זה ב"הסכמה מסוייגת", ואולם אף בחינת הדברים בגדר שכזה מביא לקבלת הודאת הנאשם בחקירתו תחת אזהרה כאמיתית, מהימנה ונכונה (ראו את הנימוקים שפורטו לעיל וכן את הראיות שיפורטו להלן).

5. ראיות רבות מאמתות את תוכן ההודעה, והינן אף בעלות משקל ראייתי הגבוה מראיה מאמתת:

א. הנאשם ביצע הובלה והצבעה, מפורטת ומדויקת, במהלכה הוליך והנחה את השוטרים אל נקודות ציון שונות, דוגמת המקום בו היה בעת שקיבל הנחיה טלפונית לאן עליו לנסוע על מנת לפגוש את שותפיו לפשע, זירות ההתפרצויות המדויקות ובהן כתובות הדירות 1 ו-2 (ת/9).

ב. דו"ח הפעולה שערך השוטר לירן סביליה (ת/10), מתאר את אותן עובדות שפירט הנאשם לגבי המקרה של הדירה 1, בסופו נעצר, לרבות את הימלטות שני האחרים מרכב הנאשם, את פרטי הרכב השייך לנאשם ועוד.

ג. ברכב הנאשם נתפס תיק כחול ובו כלי פריצה (ת/10, ת/18 - צילום 4), זאת בהתאם להודעת הנאשם לגבי תיק כחול איתו נכנסו האחרים לרכבו, ירדו מהרכב כשהם נושאים את התיק, ושוב מהדירה 1 עם התיק אל הרכב (ת/1 ש-23-30, ש-136-137, ש-160-165).

ד. עד ראיה להתפרצות לדירה 2, מר חיים שוורץ, מסר הודעה לגבי הדברים בהם הבחין (ת/8). בהתאם לעדותו, הבחין בסמוך לדירה 2 ברכב מסוג טויוטה, ממנו ירד אדם, בידיו פטיש גדול ולום, ועלה בחדר המדרגות. כפי שהעיד, במקום היו נהג הרכב וכן שניים אשר עלו לדירה (ת/8, ש-25). באופן דומה, מסר הנאשם בהודעתו כי הגיע למקום ברכב מסוג טויוטה, ואיתו שניים נוספים (ת/1, ש-240-241). בהקשר זה יצוין, כי ב"כ הנאשם התנגד לבקשת המאשימה בסיכומיה לתקן את עובדות כתב האישום, באופן בו ישונה סוג הרכב המעורב בהתפרצות לדירה 2 לרכב מסוג טויוטה זאת במקום רכב מסוג רנו. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם לא ציין, "במפורש או במשתמע", שנכח או הסיע אחרים לכתובת הדירה 2, לגביה כלל לא נחקר. לפיכך, טען כי אין לקבל את בקשת התיקון. איני מקבל טיעון זה. הנאשם פירט בהודעתו מיום 19.5.4, את

מסלול הנסיעה המדויק שביצע לאחר שנהג אל רחוב שבטי ישראל (ת/1, ש- 241-242). מסלול זה ממקם את הנאשם ואת האחרים בסמוך לכתובת הדירה 2. יתרה מכך: מיד לאחר שמסר את הודעתו זו, ובאותו תאריך, ביצע הנאשם הובלה והצבעה, בה הולך והנחה את השוטרים באותו מסלול שפירט בהודעתו, עד שהגיעו בדרך זו אל כתובתה המדויקת של הדירה 2, שם הצביע הנאשם על הכניסה לבנין ברחוב נחמיה 4 (ת/9, ש- 11-14). למעלה מהדרוש, ועל אף שלא נטען דבר בסוגיה, יודגש כי ממצאי בית המשפט בהכרעת הדין נקבעים בהתאם לחומר הראיות שהוצג בפניו, ודאי כאלה המתייחסים לאותן עבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום המקורי. לפיכך, אני מתיר את תיקון כתב האישום באופן בו יצוין כי הנאשם נהג ברכב מסוג טויוטה באישום השני.

ה. המתלוננת מסרה הודעה ולפיה הבחינה בשני אנשים, לידם קופסת כלים כחולה, "מתעסקים" עם מגזריים בסמוך לסורגי הדלת. לאחר שהבחינו בה - נמלטו מהמקום עם ארגז הכלים (ת/5). הודעה דומה ניתנה על ידי גב' שירה ליברמן (ת/6). עדויות אלה עולות בקנה אחד עם דברי הנאשם, אשר תיאר את השימוש של שני האחרים בתיק כחול (ת/1 ש- 23-30, ש- 136-137, ש- 160-165), וכן את עדותו כי אמרו לו שלא הצליחו לגנוב דבר כיוון שראו אנשים בבית (ת/1, ש-159-155).

ו. המתלונן העיד כי מדובר בנסיון שני לפרוץ את הכספת בהפרש של כחודש ימים, כאשר במקרה הראשון נגנב רכוש בשווי של 350,000 ₪ (ת/7). דברים אלה תואמים את הודעת הנאשם, כי האחרים סיפרו לו שכחודש לפני המקרה נשוא האישום הראשון, התפרצו לאותה דירה וניסו לפרוץ את הכספת. עוד סיפרו לו ש"לקחו דברים טובים" (ת/1, ש- 238. כמו כן, ראו את צילומי נסיון פריצת הכספת - ת/18 צילומים 5 ו-8).

ז. מכשיר הטלפון של הנאשם, מאוכן במועד ההתפרצות לדירה 1, באזור ביצוע העבירה (ת/14).

6. נוכח כל האמור לעיל, אני מוצא כי יש להתייחס להודעת הנאשם כלשונה, ולתת לה מהימנות ומשקל מירביים.

הפן המשפטי

7. המאשימה טענה כי יש לראות בנאשם מבצע בצוותא. לעומתה טען בא כוחו כי הנאשם כלל לא היה מודע למעשי האחרים, ולפיכך יש מקום להורות על זיכוי. לחילופין, טען כי לכל היותר ניתן להרשיע את הנאשם בעבירות סיוע בלבד. בשל העובדה שמידת מודעותו של הנאשם למעשי האחרים הינה בעלת משמעות, אף בשאלת היותו מבצע בצוותא או מסייע, הדיון יערך במאוחד, בעת יישום התמונה הראייתית אל תוך המסגרת המשפטית נורמטיבית.

8. שאלת ביצוע בצוותא, הוגדרה בסעיף 29ב' לחוק העונשין, הקובע כדלקמן:

"המשתתפים בביצוע עבירה תוך עשיית מעשים לביצועה, הם מבצעים בצוותא, ואין נפקה מינה אם כל המעשים נעשו ביחד, או אם נעשו מקצתם בידי אחד ומקצתם בידי אחר".

הגדרתו של מסייע, נקבעה בסעיף 31 לחוק העונשין כדלקמן:

"מיאשר, לפני עשיית העבירה או בשעת עשייתה, עשה מעשה כדי לאפשר את הביצוע, להקל עליו או לאבטח אותו, אולם נועד את תפיסת המבצע, גילויה העבירה או שללה, או כדי לתרם ובדרך אחרת ליצירת תנאים לשם עשיית העבירה, הוא מסייע".

ההבחנה בין ההגדרות, הינה בעלת משקל כבד לענין העונש, בשל קביעת המחוקק כי עונשו של המסייע הוא מחצית העונש ביחס למבצע העיקרי. הקושי בהבחנה בין ההגדרות, נובע בעיקר מהעובדה שמדובר בשותפים לדבר עבירה, ומתעורר במקרים בהם מידת מעורבות הנאשם בביצועה אינה חד משמעית וברורה, לגדר אחת ההגדרות.

כפי שניסח זאת כב' השופט חשין (כתוארו אז):

"השוואת ההגדרות זו אל זו תלמדנו עד כמה הדומים הם המבצע בצוותא והמסייע; למצערע דמה ניתן לראותם - בחלקם - כמוהויות אומים... ההבדל בניסוחים הוא כה דק - דק מן הדק עד שדומה העל הקורא כיהוט לעילולפנחכת בחידה מניקדם. ואמנם: נעמיד מבצע בצוותא אומסייע, מכאן ומכאן, וידענו כי משתערעביניהם "תחום אפור" שספק אם נמשך והוא אל מרכז הכבידה של ראשון או שלאחרון..."

(ע"פ 7389/93 יוסף מרדכי נ' מדינת ישראל, (1996), (להלן: "ענין מרדכי"), פסקה 6).

לפיכך, נעשו נסיונות רבים בפסיקה לספק מבחני עזר, דוגמת "מבחן השליטה" בפעילות העבריינית, בו המבצע מהווה חלק מהתכנית המשותפת לביצוע העבירה (ע"פ 2796/95 פלונים נ' מדינת ישראל, (1997)); "המבחן הפונקציונלי", של מי שנוטל חלק מהותי בביצוע העבירה, בהתאם לטיב ואופי המעורבות (ע"פ 5206/98 עבוד נ' מדינת ישראל, (1998)); "המבחן המשולב", המהווה מעין מקבילית כוחות בין עוצמת היסוד העובדתי ליסוד הנפשי (ע"פ 4188/93 לוי נ' מדינת ישראל, (1995), וכן ע"פ 8573/96 מרקדו נ' מדינת ישראל, (1997)); מבחן הסנקציה הפלילית הראויה לעבירה (השופט חשין בענין מרדכי).

מדובר במבחני עזר שונים לבחינת שיוך המבצע כמבצע בצוותא או כמסייע, אולם הקביעה נעשית, הלכה למעשה, בהתאם להגדרת הפסיקה את המסגרת הגודרת תחומי של המבצע בצוותא, כשותף של אותו גוף מבצע:

"מבצע בצוותא הוא מי שתרם תרומה החורגת מהכנ ג דא להגשמת התכנית העבריינית המשותפת ונמנה עם חברי "המעגל הפנימי" של תכנית זו. היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה כמבצע בצוותא הוא זה של העבירה העיקרית, בצירוף מודעות לכך שהנאשם פועל יחד עם שאר המבצעים...נהוג לראות במבצע בצוותא כמי שפעל, יחד עם שאר המבצעים, כ"גוף אחד" במסגרת התכנית המשותפת".

(ע"פ 1475/15 פלוני נ' מדינת ישראל, (15.03.2015), פסקה 28).

בענין נוסף נקבע כך:

"המבצעים בצוותא הם" שותפים המהווים גוף אחד הפועל להשגת מטרה משותפת באופן שכל אחד מהם אחראי להתממשות התוצאה שהייתה בבסיסה הסכמה משותפת לפעול..אשר-על-כן, מקום שכמה בני-אדם חוברים יחד לביצועה של עבירה, כאשר לכל אחד מהם "תפקיד" בביצוע - נושא לכל אחד מהם באחריות לביצועה כ"מבצע בצוותא", ואין נפקאמנה, מהוא אופיו של ה"תפקיד" שאותו הוא ממלא במסגרת ביצועה של העבירה".
(ע"פ 8959/14 דניאל בן סימון נ' מדינת ישראל, (24.06.2015), פסקה 42).

ובדין אחר, התייחס בית המשפט לחלקו של כל משתתף:

"מעשיו של כל מבצע בצוותא בנפרד אינם חייבים להיות חיוניים להצלחת העבירה, ודי בכך שמעשים אלו משולבים בתכנית שנועדה לביצועה של עבירה, ומהווים שותפות מלאה בביצוע ה".

(ע"פ 7704/13 יעקב מרגולין נ' מדינת ישראל, (8.12.2015), פסקה 18 בפסק דינו של כב' השופט הנדל).

יש להדגיש, כי מבחני העזר השונים נועדו אך לסייע בהבחנה, האם מעשיו של נאשם נכללים בגדר מסגרת זו של מבצע בצוותא, או שמא מדובר במסייע, זאת בהתבסס על תמונת הראיות הכללית. באופן זה, קבע כב' השופט ג'ובראן, בענין בן סימון, כי הנאשם הינו מבצע בצוותא:

"אין מדובר בסיוע נדובר, אלא בתמונה הכללית העולה ממעשיו"

(שם, פסקה 43).

באופן דומה התייחס כב' השופט רובינשטיין למשמעות השימוש במבחני העזר השונים, בשאלת הגדרת הנאשם

כמבצע בצוותא:

**"דומה כי הצדהשווה בכל המבחנים שמנינו הוא שאלת הזיקה בין רכיבים והתנהגויות בגדר
יהתמונה הכוללת,**

אם במבט אלתמונה זו עצמה הוא אם במבט אלהיחסבין רכיבים שונים בתוכה".

(ע"פ 4186/13 ע'אלב מחמד ע'נאים נ' מדינת ישראל, (13.04.2015), פסקה
מה').

(ראו לענין זה, התייחסות למתח העלול להתגלות במקרים מסוימים בין מבחני העזר השונים, ולפיכך הכרעה
בהתאם לחומר הראיות והתמונה העולה ממנו, תוך קביעה שמסיע מחבל מפגע, באותן נסיבות, הינו מבצע
בצוותא, ע"פ 10153/07 אשרף בן נזמי קייסי נ' מדינת ישראל, (30.07.2012), פסקאות 43-45).

9. מצויד באמור לעיל, אצא לבחון את חלקו של הנאשם בביצוע העבירות, תוך התייחסות לסוגיות שונות
המציבות אותו כמשולב היטב בתכנית העבריינית, במעגל הפנימי של ביצוע העבירות.

א. הודעת הנאשם (ת/1) אשר נמצאה מהימנה, כמפורט לעיל, מובילה למסקנה לפיה הנאשם
לקח חלק פעיל בתוכנית עבריינית מפורטת. תכנית זו כללה תכנון מוקדם וחלוקת תפקידים
ברורה, בין חברי החבורה שעיסוקה היה התפרצות לבתי מגורים. בשונה מטיעון ב"כ הנאשם,
אין כל ספק כי הנאשם היה מודע לחלוטין למעשי האחרים, וצפה את התרחשותם: כך, כבר
במקרה הראשון מתוך שבעה אותם פירט, בהם נטל לדבריו חלק, אמרו האחרים לנאשם כי
גנבו חפצים (ת/1, ש-57). בהמשך, לאחר שתיאר את חלקו בחבורת הפשיעה, ענה באופן
מפורש כי **"באנו לגנוב"** (ת/1, ש-149). פרטים נוספים המחזקים מסקנה חד משמעית זו,
יפורטו בהמשך.

ב. הנאשם תיאר בהודעתו, כי היה חלק בלתי נפרד מחבורה שעסקה בהתפרצויות לבתי מגורים,
ובה חלוקת תפקידים ברורה: אדם בשם אבו זינה, "גייס" את הנאשם כנהג, ואת אחרים, כולם
תושבי האזור, כעבריינים הנכנסים אל הבתים. חברי החבורה שמרו על מידור בעבודתם, ולא
ידעו זה את שמו של האחר מעבר לשם פרטי. כך התייחס הנאשם למעשיו, כעבודה לכל דבר
וענין:

"ההסכם בעבודה לא מדברים ולא כלום. רק עבודה בלי שמות" (ת/1 ש-62). בהמשך, העיד לגבי
חלוקת התפקידים:

"אבו זינה אמר לי שאני אהיה הנהג שלהם ואני הבנתי את זה שהם נכנסים לבתים וגונבים"
(ת/2 ש-70), וכן - **"כל אחד והעבודה שלו. לא התערבתי במה שהם עושים"** (ת/1, ש-93).

באופן דומה תיאר את עבודתו באחד המקרים:

**"...אבו אמד התקשר אלי אז לטלפון שלי ואמר לי שאני אפגוש את האנשים
שאני אמור לעבוד איתם על הכביש הראשי..."**
(ת/1, ש-39-40).

על הנאשם היה לאסוף תושבי אזור, בהתאם להודעה שקיבל מאבו זינה, ולהסיעם אל מקום ההתפרצות (ראו למשל ת/1, ש- 116-125, ת/2, ש- 70), שם היה עליו להמתין במקום לשם איסופם מיד לאחר ביצוע המעשה (ת/1, ש- 126). חברי החבורה היו בתקשורת באמצעות מכשירי טלפון סלולרי (ת/1, ש- 97), וככל שהיתה תקלה - היה על הנאשם לברוח מהמקום (ת/1, ש- 95).

ג. לאורך כל הודעתו, התייחס הנאשם אל עצמו כחלק בלתי נפרד מאותה חבורה, ולא רק כ"מסיע", זאת תוך שימוש בלשון גוף ראשון רבים:

"באנו לגנוב" (ת/1, ש- 149); "ישבתי איתם ברכב עד השעה 23:00 לתצפת ולבדוק את המצב" (ת/1, ש- 244-245); "בדקנו את הבתים ונכנסנו לאחת הדירות" (ת/1, ש- 273); "...לא יצא לנו כלום" (ת/1, ש- 235).

ד. נדבר נוסף המלמד על חלקו של הנאשם במעגל הפנימי של אותו מיזם עברייני, נלמד מכך שגובה התמורה אותה קיבל, נגזר מתוצאות המעשה הכולל ומשווי הגניבה:

"ש. מה היה השכר שלך היום אם הייתם מצליחים? ת. תלוי במה מוצאים ומה לוקחים" (ת/1, ש- 176-177).

עבור אחת ההתפרצויות בה גנבו "חפצים", קיבל הנאשם תמורה של 2,000 ₪ (ת/1, ש- 50-57, 74-77). מדובר בתמורה משמעותית ביותר, וודאי בלתי מידתית ל"מסיע" בלבד. באופן דומה, כאשר החבורה לא היתה מצליחה לגזול את רכוש הזולת, אף הנאשם לא היה מקבל כל תמורה שהיא:

"ש. האם קיבלת כסף עבור העבודה בהולילנד? ת. לא. לא יצא לנו כלום" (ת/1, ש- 234-235. כן ראו ש- 194-198).

בהמשך, שב הנאשם ואמר:

"ש. בפעמים האחרות מה לקחת? ת. אני לא לקחתי כלום כי לא היה יוצא לנו טוב" (ת/2, ש- 61-62).

ניתן ללמוד מתשובות אלה, מעבר לשיוך הנאשם למעגל הפנימי של ביצוע העבירה, כי אף הנאשם ראה את עצמו ואת מעשיו כחלק בלתי נפרד ממעשי האחרים, תוך תלות מוחלטת בתוצאות מעשה העבירה המושלם, על מנת לקבל תמורה.

ה. חלקו של הנאשם לא התמצה בהספקת תעבורה בלבד עבור האחרים, אלא הנאשם היה אוסף את האחרים מיד לאחר כניסתם לישראל, מובילים אל הזירה, ממתין להשלמת הביצוע, נמצא עימם בקשר טלפוני במהלך ההתפרצות, אוסף אותם ממקום העבירה, ומוביל אותם בחזרה אל האזור עם הרכוש הגנוב וכלי הפריצה. אין המדובר בנהג שיש צורך ברכבו, אלא בבעל תפקיד משמעותי ומהותי במעגל הפנימי של ביצוע העבירה. באופן זה, בהתפרצות לדירה 2, נהג הנאשם ברכב השייך לאחר (ת/1, ש- 240-241), וכך אף במקרים נוספים (ת/1, ש- 268). הנאשם ראה בחלקו ובתפקיד אותו מילא בחבורה, חלק מ"עסק מרוויח. אבל זה עסק

מפחיד. תמיד פחדתי" (ת/1, ש- 85).

1. הנאשם, אשר היה מודע לכך שהוא אוסף לרכב תושבי אזור (ת/1, ש- 326-327), נהג ברכב באופן בו לא יעברו דרך מחסומים, גם כשמדובר היה בהארכה משמעותית של הדרך, זאת על מנת לאפשר את ביצוע העבירה (ת/1, ש- 41-47, ש- 108-110). אופן פעולה זה, מעיד על מידת מעורבותו של הנאשם בביצוע העבירה, ועל מידת השפעתו על השלמתה.

2. הנאשם היווה חלק מהמסד של החבורה העבריינית, לצד אבו זינה אשר הגה את מעשי העבירה, וצירף לאותו בסיס עברייני דמויות משתנות של תושבי האזור, אשר תפקידם היה ביצוע הכניסה לדירות (ראו פרוט המעשים השונים בת/1).

כל אחת ואחת מהסוגיות שפורטו לעיל, מציבה את הנאשם במעגל הפנימי של ביצוע העבירות, כחלק משמעותי בשרשרת עבריינית מאורגנת, בה פעל "כגוף אחד" במסגרת התכנית העבריינית המשותפת. ודאי שהצטברות סוגיות אלה זו לזו, מציירת תמונה כללית וחד משמעית, של שותף מלא לחבורה המבצעת עבירות התפרצות לבתי מגורים, בעל תפקיד בלעדיו לא היתה מושלמת העבירה, וכך - יש להרשיעו כמבצע בצוותא (ראו הרשעה כמבצע בצוותא בנסיבות דומות, ע"פ(י-ם) 16790-08-15, **ערפה נ' מדינת ישראל**, (27.10.2015).

10. ב"כ הנאשם טען, כי הנאשם לא היה מודע לקיומם של כלי הפריצה ברכב בו נהג.

יש להתייחס לטענה זו על מצע כל האמור לעיל, ולכך יש להוסיף את ההתייחסות המפורטת כדלקמן: בעת ניסיון ההתפרצות לדירה 1, נכנסו האחרים לרכבו של הנאשם עם תיק כחול, בו הבחין הנאשם, ושב אל הרכב עם אותו תיק, בתוכו נתפסו כלי הפריצה (ת/10, ת/17 צילום 4). הנאשם הבחין בתיק בכל השלבים האמורים, כך לגרסתו, וכן ידע היטב מהי מטרתם של האחרים. בהתחשב באמור לעיל, וכן בהחזקה הקונסטרוקטיבית של הנאשם באותו תיק כחול, אני מוצא כי קיימות ראיות למעלה מספק סביר לגבי החזקת הנאשם בכלי פריצה אלה.

באופן דומה, בהתאם לעדותו של עד הראיה בהתפרצות לדירה 2, אחד האחרים יצא מהרכב בו נהג הנאשם כשבדיו פטיש גדול ולום (ת/8). לום נמצא בהמשך בזירת העבירה (ת/15, ת/16). בנסיבות אלה, בהתחשב בדיעת הנאשם לגבי מטרת נשיאת כלי הפריצה וכן בחזקה הקונסטרוקטיבית, אף במקרה זה קיימות ראיות למעלה מכל ספק סביר, לגבי החזקת כלי הפריצה על ידי הנאשם.

בהתחשב בחלקו של הנאשם כשותף מלא לדבר עבירה, יש להרשיעו אף בגרימת היזק לדירה 2.

סוף דבר

לנוכח כל האמור לעיל, אני מוצא את הנאשם אשם ומרשיעו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' ניסן תשע"ו, 11 אפריל 2016, במעמד הצדדים.